

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 26.

Sjerde Session.

20de Møde.

Mandagen d. 22. November.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Den sidste ærede Rigsdagsmand, den 7de for 6te Kreds (Mau), berørte under Sagens foregaaende Behandling, at det ikke sjældent var Tilfældet, at vedkommende Oppebørselsbetjent, navnlig Amtsforsvalteren, tilfagde Skatteyderne til at indfinde sig en vis bestemt Dag med Skatterne, i hvilken Tilfælde den ærede Rigsdagsmand syntes at lægge meget mere, end der i Virkeligheden indeholdes deri. Jeg skal derfor tillade mig at bemærke, at en saadan Tilfælde kun kan betragtes som en Anmodning fra vedkommende Oppebørselsbetjent til Skatteyderne om at indfinde sig paa den Dag, der bedst convenerer ham. Indfinde de sig ikke, ere de naturligviis berettigede til senere at møde og afgjøre deres Restancer; kun maae de i saa Tilfælde finde sig i at vente, til de Skatteydere, der den Dag ere tilfagte at give Møde, ere expederede (Ja!). Det er den eneste Følge, det kan have; de kunne ligesaa godt indfinde sig senere som paa den Dag, Oppebørselsbetjenten har anmodet dem om at indfinde sig, og de betragtes derfor ikke med mindre gunstige Bine fra vedkommende Oppebørselsbetjents Side.

Finantsministeren: Da der ikke forekommer mig at være anført Grunde, som gjendrive det, der af en høitæret Landstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) er anført som en Betænkelighed ved Lovforslagets § 3, at den nemlig let kunde komme til at give en legal Fortolkning af Lov af 8de April 1851 §§ 5 og 6, og Regjeringen, som sagt, ikke har havt til Hensigt ved dette Forslag i § 3 at bevirke nogen Fortolkning af et Spørgsmaal, som man selv ikke tidligere antog for tvivlsomt, saa tillader jeg mig at tage § 3 tilbage.

Formanden: Jeg skal da rette det Spørgsmaal til Thinget, om Nogen optager Lovudkastets § 3?

Ordføreren: Ja, jeg tillader mig at optage § 3, da det dog vistnok vil være hensigtsmæssigt, at den indtil Sagens Slutning vedbliver at være under Overveielse, og at ialfald Thinget faaer Leilighed til at udtale sin Mening derom ved en Afstemning.

Orsted: Det er dog neppe nogen Feiltagelse, naar jeg meente, at Finantserne tabte en Rente, som med et Middeltal kunde ansættes til 4 Maaneder, ved de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 1 og 2, men, som jeg tilføiede, een Gang for Alle. I det Dieblit, en Eiendom afhændes, og en Panteobligation udstedes, bliver den første Rentetermin naturligviis fastsat i Forhold til den Tid, hvori Kjøberen antages at komme i Besiddelse af Eiendommen eller deraf nyde Indtægter. Naar det nu er i Overeensstemmelse dermed, at Terminerne ansættes til 1ste Marts og 1ste October, men det ansees for afgjort, at Intet kan indkomme i Statskassen før omtrent 4 Maaneder derefter, bliver det et Rentetab dog kun een Gang for alle, det gjentager sig ikke hvert Aar. Naar den høitærede Finantsminister ytrer, at Renterne heller ikke altid indkomme til bestemt Tid, 11te Juni og 11te December, eller hvilken som helst anden Rentetermin, man har fastsat, uden at sammenblande Renter og Skatter med hinanden, er det vistnok ganske rigtigt; men jeg troer dog, den ordentlige Debitor vil sørge for, at Betalingen kommer i Terminen, og jeg mener, at der ingen Tvivl er om, at, naar den ikke indkommer i Terminen, skal han betale Rentens Rente, og ikke blot fra den Tid, han indkaldes for Forligelsescommissionen; thi i Panteobligationer, og navnlig Panteobligationer for Umyndiges Midler, som efter Loven af 8de April 1851 § 5